

הצעלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

26

שבת פרשת קרח, ג' תמוז תשע"ח 16.6.2018

שלום קהילה יקרה,
הנה הגענו לתמוז ואוטונו
השנה מסתיימת ואנחנו
עומדים בפתחו של
החופש הגדול.

בעיתון בחרנו להתייחס לסיכום השנה ולחוויות ולאתגרים שמביאה איתה החופשה הקרובה. רינת לוי תשתף אותנו במדור נוסטלגיה בחוויות הקיץ הזכורות לה כנערה בחופש הגדול בקיבוץ, וגם דוד קרנץ במדור הקיבוצניק הזה הוא אני, יסקור בין השאר את קורות חייו שתפחו בזכות עבודות הילדים בקיבוץ בחופשת הקיץ. הרב ורדי, במדורו נקודה למחשבה, ייתן לנו עצות כיצד לעבור את הקיץ בשלום, ובניחוח עכשווי תספר לנו אסנת ניר, במדור בין השורות, על מאמציה של אמא עובדת למצוא מסגרת לילדים גם בזמן החופשה. עניין נוסף שמביא עימו החופש הגדול הוא נוכחות מוגברת של ילדים ובני נוער בכבישי היישוב, אם כהולכי רגל, אם ברכיבה על אופניים ואם ברכבי ההורים. בשיתוף עם ועדת זהירות בדרכים יחלוק עימנו אביעד קניסברג את סיפורה של בת דודתו שנפגעה בנסיעה בתוך היישוב שבו גרה, כאשר בהיותה תינוקת לא נחגרה באוטו, ומיכה פרנקנבורג יענה לנו על שאלות נפוצות על כללי הנסיעה שלא תמיד בהירים לכולנו. לסיום נשמע מוועדת זהירות בדרכים על המבצע שהיא מובילה בימים אלו לעידוד ילדים לחגור חגורות בטיחות גם בנסיעה בתוך היישוב. לקראת היציאה לשנה החדשה נאחל לשמינסיטים בהצלחה בכל המקומות שאליהם יפנו בשנה הקרובה, והאחראים על בית ה"ילדים" שלהם - אלעד ובת אל דיטור - יברכו אותם. במדור בית אבי ישתף אותנו יואב ארבל בסיפורה של סבתו יהודית אנסבכר ז"ל, ובחוויות העולות מהמכתבים שנמצאו לאחר פטירתה שאותם קיבלה מבני משפחתה שנשארו בגרמניה לאחר עליית הנאצים לשלטון. במדור הזרקור תספר לנו ליטל רון על עבודתה כמורה בבית ספר לנוער בסיכון ועל האתגרים שבהם היא נתקלת בתפקידה זה. במדור חוק הדתיים השלובים נכיר הפעם את משפחת זליגר ואת משפחת ביינהורן. כמו כן נכיר מקרוב את אלקנה בן יצחק המזכיר שישתף אותנו בתחומי אחריותו במסגרת תפקידו ובחזונו לראש צורים בעתיד. נוסף על אלו, מדורינו הקבועים: יעל קרמר תיתן לנו עצות לקראת הקיץ במדור אלטרנטיבי, יפעת מור תחלוק איתנו

את שירה "המכונה" במדור המגירה, ורד קייפי תספר לנו על עץ המילה במדור הבט סביב, צחי כהן ישתף אותנו במדור ביקורתיות בדעותיו על הסדרה "על הספקטרום", ובמדור נאה מקיים תספר לנו ציונה טבול על משמעות של המרחב המשפחתי בחייה.

נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות דרך הפורום או בכתובת המייל yarchon@r-tzurim.co.il
קריאה מהנה וחופש נעים לכולם!

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, אביבית אהרונוף, רחלי אבלמן, טל נוימן, יעקב דרורי-רנבאום (עריכת לשון), כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

להביט באותו ענן פעמיים טל ניצן

בְּכָל פֶּעַם שֶׁאֶפְשֶׁר לָצֵאת
אֲנִי מִקְפִּידָה לְהֵבִיט בְּעֵנַי
כִּי אֵין לְצַבֵּעַם שֵׁם שְׂעָלִי לְזִכֹּר
כִּי הֵינִי הָהָה לָהֶם מִי מְעוֹלֵל מִה תַּחְתִּיהֶם
כִּי הֵם מְטִים אֶת רֹאשִׁי לְאַחֹר
וּמְלַטְפִים אֶת רַקוּתִי בְּשׁוּלֵיהֶם
כִּי הֵם נִקְרָעִים זֶה מִזֶּה וּמִעֲצָמָם בְּלִי פֶּאֶב וְאַשֶׁם
כִּי אֵינָם רוֹחֲשִׁים כְּבוֹד לְגִבּוּלֹתֵיהֶם
אוּ לְבִרְיַת הַשָּׁמַיִם
כִּי אֵי אֶפְשֶׁר לְהֵבִיט בְּאוֹתוֹ עֵנָּה פֶּעַמִּים
לִכֹּן

אֲנִי מִבִּיטָה בְּעֵנַי
בְּכָל פֶּעַם שֶׁמֶתֶר לִי לָצֵאת
לְחַצֵּר הַפְּנִימִית בְּמוֹסָד הַגָּדוֹל הַגָּדוֹל
שֶׁמִּשְׁתַּרֵּעַ, כֶּה אוֹמְרִים, עַד קְצוֹי אֶרֶץ.

לזמנים שבהם התשישות קובעת את סדר היום. לעבור את הקיץ בשלום זה להיות רגילים ומכוונים לכך שאנחנו בזמן של הרפיה, ואז נפתחות אפשרויות חדשות. משהו יצירתי יותר בטכניקות ההרפיה. נוסף על כך, גם השנה הניגוד בין אלול לאוגוסט הוא חריף. כשאוגוסט נכנס לעומקו של אלול מתערבב זמן הדריכות הרוחנית עם ההרפיה הסביבתית, וזה גם כן אתגר. המאמץ לחבר את התזמון האישי עם העיתוי החברתי סביבתי, הוא אחד האתגרים החזקים של הקיץ הבא עלינו לטובה. רק שלא ייפלו עלינו עפיפונים.

הגיע זמן חופשה. ביולי-אוגוסט המתח יורד בתחום העסקים והיוזמות. אין עם מי לדבר, אנשים בחופשה. או לפני או אחרי או באמצע. אבל בתוך המשפחה פעמים רבות המתח רק עולה, הילדים בלי מסגרת, העלויות הנלוות והצורך לצאת מהבית לצפון (צפון מלשון צפוף). ובאמת השאלה היא איך יוצאים מהקיץ הזה מחוזקים ולא מותשים. בגדול באופן נפשי החיים שלנו נעים בין מתח להרפיה, הרפיה מאפשרת לחזור אל הדריכות. הבעיה מתעוררת כשלפעמים מחליפים מתח מסוג אחד במתח מסוג אחר, וההרפיה נדחית

בשמחות

להרחבת המספחה

- ליוחאי וצוריה כהן לרגל הולדת הבן.
- לאייל והדס היימן לרגל הולדת הבת שי.
- להאוויר ודליה ניסן לרגל הולדת הנכדה נטע,
- בת לקינן ורוני, ולדודים חן וצור רוזנצוויג.
- לרעיה וחננאל טבול לרגל הולדת הנכד שחר,
- ולסבא ולסבתא – הרב מרדכי ופזית ורדי.
- לאלמוג וטל קלמן לרגל הולדת הבן דניאל צור
- ולסבתא תמי.
- למלכה שניר לרגל הולדת הנין עמיחי
- בן לעודד וחורוה גולן

לבת המצווה

- לאוריה סבו, ולהורים מרדכי וורד.
- לאיילת השחר קרמר, ולהורים דפי ושי.
- לרני תירוש, ולהורים אבי ומימי.

לבר המצווה

- לאחיה שרעבי, ולהורים הראל ושירה.

יום הולדת שמח

- ליפעת פרנקנבורג לרגל יום הולדתה ה-40.

עליה בדרגה

- לצור רוזנצוויג לרגל קבלת דרגת סא"ל.

- לשירה הכהן ולכל משפחתה, במות אביה שמעון כרמי ז"ל.
- למשפחת שבט על מותו של קרוב משפחתם, עמנואל צביאל ז"ל
- בתאונת האופניים המחרידה במעלה חבר

מן השמיים תנוחמו.

לבית הילדים דיטור היקרים והאהובים

זכינו לפגוש אתכם חמש שנים בקביעות, ולראות אתכם גדלים ועוברים משלב הילדות לשלב הבגרות. שמחנו לקבל אתכם בכל שבת, לשוחח, לשמוע ובעיקר ללוות אתכם במשך תקופה ארוכה.

התחלנו כשהייתם בכיתה ח, הבנים עוד חגגו בר מצווה... היינו איתכם יחד בלבטים לאיזו אולפנה וישיבה ללכת... ושמחנו איתכם כשקיבלתם את התשובות. היינו שם כשקיבלתם את השם של השבט החדש "ציון", וכשנכנסתם להדרכה.

עברנו יחד את תקופות השגרה, החגים והחופשות. דיברנו יחד על אינספור נושאים אקטואליים שקרו במרוצת השנים, ממבצע צוק איתן (אפילו רצנו יחד למקלט... זוכרים!?) ועד אסון השיטפון האחרון...

הרמתם פעמיים דוכנים בפסטיבל הדובדבן, וברווחים (ששחר שמרה עליהם בדבקות) יצאנו יחד לשתי שבתות מגבשות ומשמעותיות ברמות שפירא ובקיבוץ סעד. והשנה - לימודי הנהיגה (לא מדברים על זה!), הבגרויות והבחירות לאן ממשיכים הלאה בשנה הבאה...

כמה משמח להביט בכם ולראות באיזה נוער איכותי וערכי התברכנו פה בראש צורים.

כל אחד ואחת מכם מלאים באור גדול, בערכים, במוסר גבוה, בנתינה ובאחריות. ובעיקר בפנים מאירות ואוהבות.

כעת אתם ניצבים כל אחד ואחת בפני הדרך החדשה שבה בחרתם, דרך שבה אתם מעניקים מעצמכם למען החברה, למען המדינה ולמען עם ישראל.

כל אחד בדרך שלו, כל אחד בתרומה מסוג שונה, אך כולכם הופכים להיות שותפים בדבר אחד: עשייה מבורכת שתתרום לאהבת חינוך, לביטחון המדינה ולגאולת ישראל.

ברכתנו לכם שתזכו להצלחה רבה בדרכים החדשות שבהן בחרתם. ושהתרומה למען הכלל תמלא אתכם בשמחה של מצווה!!

אנחנו תמיד פה בשבילכם, ביקורים, טלפונים, מה שבא לכם...

אוהבים ומעריכים מאוד,
אלעד, בתאל והילדים.

ארגל סיום השנה
אנו רוצים לומר
את המניסטים שלנו
בהמשך דרכם,
איש איש במקומו:

צאלה מור - משפחתון בדימונה.
ניצן שכטר - משפחתון בסעד.
נעם מילוא - מכינת עמיחי.
טל אבלמן - ש"ש בית נועם.
שירה אברהם - גרעין קריית מלאכי.
שחר שפירא - קלט חירום קריית ביאליק.
שוכל טבול - הדרכה באולפנת אבן שמואל.
אביטל גייסון - עדיין לא סגרה.
ענבר שנדור - מכינת נחל עוז.
יהל ויסמן - מדרשת מתת.
אסף כהן - מכינת רוח השדה.
אריאל ספרא - ישיבת נתיבות.
ישי סקמסקי - ש"ש חוות עדן.
אורי סקמסקי - ישיבת מטיבתא.
דביר פולק - ישיבת עתניאל.
אלישי גייסון - ישיבת עתניאל.
אליאב סימון - עדיין לא סגר.
איתי סמואל - עדיין לא סגר.

תודה!

כחלק מפרויקט בר ובת מצווה, ילדי כיתה ו', בהובלת משפחת אופיר, צבעו לרווחת כולנו את חזית חדר האוכל.

אז תודה רבה למשפחת אופיר
על היוזמה והובלת הביצוע המדהים!
וכמובן תודה לשבט מעלות
החמורדים והחרוצים!

הידעת

מה משותף להילה ויאיר דה ליאון, אסף ואיילת השחר כהן, איתמר ואראלה סימון, שירה ואורן אמסילי ומיכל וחנן שאול?

ܠܗ ܠܥܬܝܠ ܕܝܠܝܠܝܢ ܠܡܫܠܡܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܠܡܐ:

[illegible]**VALUE:**

המכונה

מְכֻנָּה מְשֻׁכָּלֶלֶת
שְׁלֹא בִּרְאָה אָדָם
וְאֲנִי חִיָּה בָּהּ
בְּפֶלֶא הַמְּשֻׁלָּם.
גִּידִים שְׂרִירִים רְקֻמוֹת אֵיבָרִים
עֲצָמוֹת שְׁנַיִם צִפְרָנִים
חוֹשִׁים וּמְשׁוֹשִׁים
וּרְגָשׁוֹת מִתְּגוֹשְׁשִׁים.
מִחַ חוֹשֵׁב וְלֵב מְלַכְלֵב
עוֹרָקִים וְרִידִים וְנִימֵי נִימִים בְּקֶצֶב מְדָהִים.
וְהַמְּכֻנָּה הַחֲכָמָה יוֹדַעַת לָלֶכֶת, לְרַקֵּד
לְלַטֵּף כְּלֻכְלֵב רוֹעֵד,
לְאַפּוֹת עוֹגָה חֲמָה
לְקָרָא סְפוּר לִפְנֵי שָׁנָה.
לְחִלוּם חִלּוּמוֹת
לְשִׁיר וְלִטְפָּס בְּסֻלָּמוֹת.
לְלַדֵּת יִלְדִים וְלַהֲנִיךְ חֵלֶב טָעִים.
הַמְּכֻנָּה יוֹדַעַת לִקְנֹא וּלְשָׂנֵא
וְלֵאֱהָב בְּלִי סֶכֶה
אִוִי הַמְּכֻנָּה הַמְּכֻנָּה הִיא כּוֹזֶת תַּעֲלוּמָה.
כְּשׁוֹפָגִיעִים בָּהּ יוֹרְדוֹת לָהּ דְּמָעוֹת
כְּשֶׁהִיא נִחְבֶּלֶת דָּמָה זֹרֵם כְּנֶהְרֹת.
וְאֲנִי מוֹדָה עָלֶיהָ כָּל יוֹם
כִּי הִיא יָפָה וּמְשֻׁלָּמֶת וּמִלֵּאת חֲכָמָה וְשִׁגְעוֹן
אֵךְ אִוִי פֶתָאוּם כְּשֶׁהַמְּכֻנָּה נִכְבֵּית
אוֹ מִתְרַסֶּקֶת אוֹ מִחֲלִידָה וּמִזֹּדֻקָּנֶת
וּנְגַמְרִים לָהּ הַפְּחוֹת וְשִׁעוּתִיהָ הַיְּפוֹת...
הַמְּכֻנָּה הַמְּכֻנָּה הִיא כָּל כֶּךָ מְשֻׁנָּה
כִּי חוּץ מִכָּל מָה שֶׁהִזְכַּרְתִּי
אֵינֶנִּי מִמֶּשׁ מְבִינָה כִּי בְּתוֹךְ הַמְּכֻנָּה
יֵשׁ בָּהּ יֵשׁ לָהּ נִשְׁמָה

נולדו להם שלושה ילדים. יהודית הייתה המורה לפסנתר של ילדי הכפר ויצחק היה חקלאי. לימים הם עברו לירושלים.

מה מצאנו בחבילת המכתבים? החבילה כללה מכתבים רבים שכתבו בני המשפחה שנשארו בגרמניה לסבתא שנמצאה כאן לבדה בארץ. במכתבים אלו מספרים הוריה של סבתא ואחיותיה על החיים בגרמניה

סבתא יהודית וסבא יצחק חלוצים בכפר פינס

בשנים 1935-1940. המכתבים, שכתובים בחום רב ובפרטי פרטים, מזכירים את הרדיפות, החרמות וההתעללויות שעברו בני המשפחה עם כל יהודי גרמניה מידי הנאצים, באופן מינורי ולעיתים רק מרומז. נראה שבני המשפחה חששו מהצנזורה הגרמנית על המכתבים וגם לא רצו להדאיג יותר מדי את בתם בארץ ישראל. וכך כותב לה אביה, גוטפריד, ב-30.8.36 לקראת ראש השנה:

"... אין בחיים עמידה במקום, ואנחנו מייחלים ומקווים שההתקדמות שלנו תימשך בכל המובנים, ושכל הלבבות ייפתחו אל האמת כדי שהאנושות תיגאל. במצב זה שבו כולנו אובדי עצות, לא נשאר אלא לבקש את ישועת ה'. אני מקווה כי הסליחות והתפילות, שיעלו מאלפי לבבות יגיעו למעלה בזמן הזה של קרבה לקב"ה. אני מקווה כי הקולות והאנחות של קרובים ורחוקים, יגיעו עד כיסא הכבוד והיה ה' למלך על כל הארץ".

המכתבים מלאים בבקשות רבות של בני המשפחה לסבתא שתנסה לדאוג להם לאישורי יציאה מגרמניה שבשלב הזה כבר היה קשה מאוד לברוח ממנה.

אחותה קלרה כותבת לה ביום 1.8.1938 באופן מפורש יותר: "כאן בינתיים יצאו גזרות חדשות המונעות לחלוטין אפשרות להתפרנס, כך שבעלי היקר חושב היום בפעם הראשונה על אפשרות הגירה ואנחנו בודקים כל אפשרות שבאה בחשבון. הכל קשה מאוד, כמעט בלתי אפשרי, אבל אסור לאבד את התקווה".

קשה מאוד לחשוב על הקשיים שהיו מנת חלקם ועל הכאב הגדול שלה כאן כשקיבלה את המכתבים והבינה מה עובר עליהם שם.

כמובן שאין בידינו את המכתבים שכתבה סבתא למשפחתה אבל מתוך התשובות שלהם אנו מבינים מה עבר עליה כאן בארץ. במכתבים הם שותפים להתלבטויות שלה לפני החתונה, מברכים אותה לקראתה (בתוספת שיר מחורז שחיברו) ומלווים בהתרגשות מרחוק רחוק את לידת הנכדים "הצברים" בארץ ישראל הרחוקה.

בחודש אוגוסט 1937, לאחר שכתבה למשפחתה על כך

סבתא יהודית אנסבכר ז"ל, אמא של אבא שלי, נפטרה לפני כ-35 שנים. אני זוכר אותה ואת החום והפינוקים שהרעיפה עלינו בביקורים הרבים שלנו בדירה הקטנה שבה גרה עם סבא שלי, שנפטר כמה שנים לפניו, ברחוב הפלמ"ח בירושלים.

לאחר שנפטרה מצאו אבא שלי ושתי אחיותיו, במסגרת ארגון הדירה שלהם, במגירה שבארון

חבילה שבה "אוצר". כ-200 מכתבים כתובים בשפה הגרמנית. המכתבים המשיכו לחכות מספר שנים עד שדודה שלי עברה לגור בקיבוץ שלוחות. שם היא פגשה שכן שלאחר ששמע על ה"חבילה" הציע את עזרתו ונרתם למשימת התרגום שלהם לעברית.

כשנה וחצי נמשכה מלאכת התרגום כשכל מכתב שנגמר, תרגומו מופץ לבני המשפחה ומעורר התרגשות גדולה. אוסף המכתבים כלל מכתבים רבים שקיבלה סבתא שלי, בעיקר מבני משפחתה מגרמניה, וחשף בפנינו, כל ילדיה ונכדיה, צוהר לכל מה שעבר עליה ועל משפחתה בשנים ההן. סבתא נולדה בשנת 1910 בעיר קלן שבגרמניה. בני משפחתה חיו חיים שלווים ורגועים. הפרנסה הייתה מצויה בשפע ולא היו דאגות מיוחדות. סבתא סיימה את לימודי התיכון ופנתה ללמוד מוזיקה.

אחרי עליית היטלר לשלטון ב-1933 היא וחבריה חשו כי האנטישמיות נושפת בעורפם. היא סיפרה שיום אחד כשהלכה ברחוב הופיע מולה אחד ממוריה למוזיקה. היא בירכה אותו לשלום אך הוא הביט לעברה בבוז וירק הצידה. באותו יום גמלה בליבה ההחלטה לעלות לארץ ישראל. למרות שמשפחתה ניסתה להניא אותה מהחלטה זו היא לא ויתרה, יצאה להכשרה של מספר חודשים בהולנד ובשנת 1935, אחרי שקיבלה את הסרטיפיקט, עלתה על אוניית "גלילאה" שהביאה אותה לארץ ישראל.

בארץ ישראל היא התחילה את חייה לבד ממש, ללא נפש חיה קרובה. הקבוצה שאיתה היא באה יועדה להתיישבות ביישוב הצעיר כפר סבא ושם היא הסתגלה לתנאי החיים הקשים ולעבודה המאומצת.

לאחר כשנה היא פגשה כאן את מי שיהיה בעלה, יצחק, שלימים יהיה סבא יצחק שלי. סבא יצחק ומשפחתו היו חברים באותה קהילה יהודית בעיר קלן כמו סבתא. הם יצאו מגרמניה ב-1933 מייד לאחר עלייתו של היטלר לשלטון. המסורת המשפחתית מספרת שאביו של סבא יצחק פסק שעליית הנאצים לשלטון מהווה פיקוח נפש ולכן הם יצאו מקלן ברכבת בעיצומו של יום השבת. יצחק ויהודית נישאו והקימו את ביתם בכפר פינס, שם

שהיא מצפה לילד ראשון, כותב לה אביה:

"לפני זמן קצר הגיע מכתבכם היקר שבו ההודעה המיוחדת... אני מאחל לך שהזמן יעבור בקלות ושהתוצאה, כאשר הימים יימלאו, תהיה לפי ציפיותיכם, שהשם יפרוש עלייך את ידו המגינה ושלא תסבלי מן הדברים הבלתי נעימים, שיתפתח בקרבך בן אנוש בריא בנפשו ובגופו, כדי שיתאים להיות כלי לרוח השם, שתמיד יתהלך בדרכי הטוב ושיהיה לוחם אמיתי לקב"ה ולישראל".

בעולם הטכנולוגי המתקדם שבו אנו חיים היום, שבו כל ידיעה או תמונה מועברות בתוך שניות בכל רחבי העולם, קשה מאוד לדמיין את דרך התקשורת הזו שבה לכל עדכון לוקח מספר שבועות להגיע, ושבה השיתוף של האנשים הקרובים לך כל כך הוא מוגבל מאוד.

מה עלה בגורל המשפחה של סבתא? אביה נפטר ממחלה בגרמניה בסוף שנת 1937. אימה הצליחה להשיג סרטיפיקט. היא עלתה על האונייה אטלנטיק ב-1940 והגיעה, אחרי שלושה חודשים וחצי של נסיעה בצפיפות ובתנאים קשים, לחופי ישראל. על החוף נתפסת האונייה בידי הבריטים שמעבירים את העולים לאונייה פאטריה בשביל לגרשם לאי מאוריציס. אימה של סבתא טבעה, עם עוד 267 עולים, כאשר ניסיון של ההגנה לעכב את הגירוש

באמצעות פיצוץ הביא לטביעת האונייה.

כך, אחרי חמש שנים שבהן היא לא ראתה את אימה, סבתא מגלה שאימה אכן הגיעה לחופי הארץ אך כל שנותר לה הוא להביא אותה לקבורה בבית הקברות בחיפה.

שתי אחיות של סבתא הצליחו להגיע לארץ בדרכים שונות, ואחותה קלרה שנשארה בגרמניה נספתה באושוויץ עם בעלה וילדיה. סבתא נפטרה בשנת 1983 בירושלים כשהיא מוקפת בילדיה ונכדיה.

סבתא וסבא כמעט ולא שיתפו את בני המשפחה בכל המאורעות שעברו על בני המשפחה בגרמניה, וכך בזכות צרור המכתבים הצלחנו לקבל מידע רב על כל מה שקרה בשנים ההן. רצה הגורל וההורים של אסנת גרים ממש מול הבית שבו גרו סבא וסבתא שלי ברחוב הפלמ"ח בירושלים, כך שבכל פעם שאני עובר שם אני נזכר בהם ובביקורים הרבים בביתם. אבי ואחיותי קיבצו את כל המכתבים לספר שנקרא "דור לדור יביע אומר", שבו מתוארת כל ההיסטוריה המשפחתית. ספר זה והמכתבים שבתוכו נמצא בסלון שלנו ובכל פעם שאני מעלעל בו אני מתרגש מחדש לקבל דרישת שלום מהדורות הקודמים, להבין מה עבר עליהם בתקופות לא קלות של העם היהודי, ולהתחזק מכל הערכים שהנחילו לנו ולדורות הבאים.

סלופי ג'ו בתוך מלאווח

בפומפייה, מערכבים ומניחים בצד.

3. חותכים את הבצל לקוביות ומטגנים על מחבת גדולה במעט שמן.

4. מוסיפים למחבת את הג'ינג'ר והשום ומטגנים דקה נוספת.

5. מוסיפים את הבשר הטחון ומגבירים את האש. מערכבים היטב תוך פירור הבשר עד שהוא מקבל גוון חום, ואז מנמיכים שוב את הלהבה.

6. שופכים למחבת את הרטבים שערכבנו בקערה ומערכבים עם הבשר כמה דקות נוספות. מתבלים במלח ופלפל לפי הצורך, מערכבים ומסירים מהאש.

7. על תבנית מרופדת בנייר אפייה מניחים עיגול מלאווח ובמרכזו מניחים קצת פחות ממחצית תערובת הבשר. תערובת הבשר צריכה לכסות בצורה נדיבה את שטח המלאווח רק חשוב להשאיר שוליים. סוגרים עם עיגול מלואוח נוסף. מהדקים היטב את השוליים אחד לשני. אפשר להדק ולגלגל את השוליים קצת פנימה, זה גם יפה וגם מונע את זליגת המילוי. בצורה זו ממלאים גם את המאפה השני. 8. אופים בתנור בערך 15 דקות או עד שהמלאווח מקבל גוון זהוב-חום פריך.

9. מוציאים מהתנור וחותכים את המאפה לחצי. אם נשאר במחבת עודף מהמילוי ממלאים בו את החצאים. מגישים לצד פרוסות עגבנייה, בצל סגול ומיונז. אופציות לגיוון: אפשר להגיש את הבשר כרוטב לפסטה או לגלגל בתוך טורטייה.

את הרעב של אחרי הים אפשר להשביע רק עם פחמימות. מקפצים על מחבת בשר טחון ברטבים שאוהבים, ממלאים בצק מלאווח, אופים וחוצים. מומלץ למלא בבצל, עגבנייה וחסה.

מצרכים:

4 עלי מלאווח.

500 גרם בשר טחון (בקר, הודו, עוף).

כפית ג'ינג'ר טרי מקולף ומרוסק (אופציונלי).

2 שיני שום כתושות, בצל.

עגבנייה.

4 כפות רוטב ברביקיו.

3 כפות קטשופ.

1 כף רוטב צ'ילי מתוק.

3 כפות רוטב סויה.

1/2 כפית טבסקו (אופציונלי).

מעט מלח ופלפל.

להגשה:

פרוסות עגבנייה, בצל, חסה, מיונז.

אופן ההכנה:

1. מוציאים את המלאווח מהמקפיא עם שקיות ההפרדה ונותנים לבצק להפשיר מעט.

2. מחממים תנור (עדיף טורבו) ל-200 מעלות. בקערה מערכבים את כל חומרי הרוטב: רוטב ברביקיו, קטשופ, סויה, צ'ילי מתוק וטבסקו. מרסקים פנימה עגבנייה

"על הספקטרום"

ישראל 2018

במאי: יובל שפרמן.

תסריט: דנה אידיסיס.

רון יושב קפוא פנים בריאיון עבודה. המראיין שואל אותו בחיך נעים: "מה היית מגדיר כחיסרון שלך כעובד?". השאלה הרגילה ביותר בראיונות עבודה, אבל רון לא מבין את "חוקי המשחק" ועונה את האמת: "אני לא אוהב כל כך שאומרים לי מה לעשות ואני גם מעדיף לא להיות ביחד עם אנשים באותו חדר, אז אני רוצה חדר משלי", וכשהמראיין מנסה להציל אותו מעצמו הוא אומר נחרצות: "אני גם לא אוהב שקוטעים אותי".

כך מתחילה סדרה חדשה ומומלצת, "על הספקטרום". הסדרה מספרת את סיפורם של שלושה בעלי צרכים מיוחדים החולקים דירה ברמת גן. רון הוא בעל תסמונת אספרגר, בעל אינטליגנציה אנליטית גבוהה מהממוצע, אך חסר יכולת להבין דו משמעות או רמיזה, ולהבין או להביע רגש. זהו, צעירה מלאת רגש בעלת אינטליגנציה גבולית, עובדת במטבח בבית קפה ארומה ומייחלת לקשר זוגי, ועמית, אוטיסט בתפקוד גבוה, המתקשה בזיהוי מספרים וקודים התנהגותיים אך מביע רגש מתפרץ ומרבה בגילויי שמחה וחיבה.

סדרת הדרמה הקומית של yes, שאך זה עלתה (הפרק הראשון זמין לצפייה ביוטיוב) וכבר זוכה להצלחה בפסטיבלים בארץ ובחו"ל, מספקת רגעים רבים של קומדיה, רגעים רבים עוד יותר של יופי ורגישות, אבל היא למעשה משל וחידה פילוסופיים. המשל הוא על כל אחד מן הצופים, השבוי בעולמו ובמוסכמותיו, חושב שהוא מבין ופועל במסגרת המובנת לו, אבל למעשה לכוד בתוך הידוע לו, הצפוי, המקובל עליו. כל אחד מאיתנו מגיב רגשית והתנהגותית להפתעות, לתקלות ולשיבושים בתכנון - וכמו שרומזו שמה של הסדרה - כולנו על הספקטרום. התקשורת האנושית היא חידה מורכבת, עצם המחשבה שניתן לבטא דבר מורכב ואישי כמו רגש במבנה אנליטי ומובנה כמו שפה הוא הפרזה קשה. מעבר לכך, הרי כל אחד חווה עולם פנימי חד פעמי וייחודי, שונה מאוד מעולמו של חברו - ההנחה שאפשר לתאר במונחי העולם הפנימי שלי תיאור שיפגוש את העולם הפנימי

שלך, היא אופטימית ותמימה.

תרבות המערב, שהתקדמה רבות בעשרות השנים האחרונות בזיהוי הצרכים המיוחדים למיניהם, בהכלתם ובטיפול בהם, עדיין מתקשה בשאלת היסוד ביחס אליהם. החידה הפילוסופית האמיתית היא הניסיון להבין אם הם "לא בסדר". גיבורי הסדרה (המבוימת בהומור ובדייקנות בידי יובל שפרמן וכתובה לעילא בידי דנה אידיסיס על בסיס התנסויותיה כאחות לאוטיסט המתגורר בדירה מוגנת) מעוררים חיבה רבה אך גם התנגדות וכעס: עמית לא מבין לגמרי את תפיסת הבעלות על רכוש ומרבה להשתמש ברכוש הזולת, רון מתקשה להבין מתי מותר לומר חצי אמת ומתי אסור לשקר וזהו כמהה לקשר עמוק עם כל בן זוג פוטנציאלי וממהרת לעבור בין מצבי קיצון רגשיים. קשה מאוד לחיות 7/24 עם התנהגות ממין זה, אך מתגמל מאוד, נעים מאוד, ליהנות מהטוב שמרעיפים בעלי צרכים מיוחדים על סביבתם.

כל אחד מצופי הסדרה מאותגר בצפייה בה להבין את עולמו. ראשית לשאול את עצמו איך היה נוהג בכל אחת מן הסיטואציות (שני אוטיסטים פוקדים את בית הקפה שלך בקביעות ויושבים שם כל היום: מתי תפקע סבלנותך? הגעת לבליינד דייט והבחורה מדברת קצת מוזר, מביעה רגש באופן מופרז ומספרת פרטים רבים על עצמה: תוך כמה זמן תברח?), אבל בשלב שני שואל את עצמו הצופה: מהו בעצם הגבול הנורמטיבי? האם לצעוק על הילדים זה בסדר? ועל השכנים? ואם הם תפסו לך את החניה או לכלכו את חדר המדרגות (לא בראש צורים, כמו בן...)? ולבסוף ניתן להגיע מכאן גם לשאלות הפילוסופיות שנרמזו כבר: מהי בכלל תקשורת-אנושית-רגשית? מדוע היא אפשרית? כיצד היא מצליחה ומתי היא נכשלת?

מתחומי החיים.

אחד מהדגשים של הקיימות הוא חיזוק הקהילה, את הפרטים שבה ואת הקשרים ביניהם. אולי במילים אחרות זוהי הערכות ההדדית שעליה מתקיים ומתבסס הקיבוץ הישן והמתחדש...

אני רואה מסביבי צורך הולך וגובר של אנשים למציאת שייכות. כל אחד ואחת מחפשים להם קהילה פיזית או וירטואלית להשתייך אליה.

ואני שואלת את עצמי - האם לא הרחקנו מדי?

אני מוצאת את עצמי מתגעגעת ומתרפקת על עבר שבטי כלשהו שמימי לא חוויתי. על דרך חיים שבה המשפחה היא זו שבמרכז. לא המשפחה הקטנה והמצומצמת, אלא המשפחה המורחבת, החמולה. משפחה שבה חיים זה לצד זה ילדים וילדות, נערים ונערות, גברים ונשים, זקנים וזקנות. ולכל אחד ואחת מהם יש תפקיד ומקום בתוך המרחב הזה, וכולם נעזרים זה בזה וזו בזו, ומועשרים אחד מהשני.

"יש בנו געגוע שהולך ומתעורר, געגוע אל השבט, אל חוויה שבה אנו מוקפות בהתרחשות נשית, יום יומית.

בסגנון חיינו היום, אנו נפרדות. אם בעבר חיינו בחמולות או שבטים, היום, כל אישה בונה את התא המשפחתי שלה ונושאת בעול הובלת המשפחה בריחוק מהנשים האחרות בחייה. רחוקה מאמא, מאחיות, מבנות הדורות, מהחברות... אנחנו כל כך רחוקות מהימים שבהם נשות המשפחה ירדו יחד לנהר לכבס, ישבו במעגל לרקום את הרקמה המסורתית על בגדי החג או התכופפו מעל הררי אורז, כדי לברור את האבנים.

זה באמת נהדר שיש לנו מכונת כביסה ואורז נקי בשקיות מהסופר, אף אחת מאיתנו לא הייתה מעוניינת לחזור אחורה בעניינים כאלו... אבל הגעגוע לנוכחות של "ביחד" והדדיות קיים ומתעורר."

(מיכל דון, נשים במעגלי החיים)

פתאום אני מרגישה שכבר קשה לי לעמוד על המשמר ביחס למרחב המשפחתי והמצומצם שעליו עמלתי כל השנים.

אני מרגישה שאני מפסידה!

אני רואה את "הביחד" שיכול להיווצר כשקצת משחררים, אני רואה את היתרונות הקיימים בלהגיע מרחוק ופשוט להיות בבית של ההורים בשבת. לנהל שחנשי"ם עד אמצע הלילה עם ההורים או האחים, ללכת לישון שם, לקום בבוקר כל אחד בפיג'מה שלו, כל מיני התחככויות והיתקלויות שונות... שהן גם קשות (שלא יישמע שאני חושבת שהכל ורוד), אבל אני מרגישה שעם הרבה רצון ועבודה הן מובילות לקרבה גדולה יותר.

בשבועות האחרונים אני מוצאת את עצמי נקרעת בין כל מיני תפיסות עולם שחונכתי עליהן ותפיסות עולם שלקחתי לעצמי. מחפשת מענה לרצונות שלי ומתקשה למצוא את הנוסחה הנכונה לי כעת.

גדלתי בראש צורים כילדה וכנערה. המשפחה המצומצמת שלי הייתה הבסיס מבחינתי, אך הייתי שייכת לעוד קהילות - בית הילדים, השבט והכיתה.

ההורים שלי עלו לארץ מארה"ב ויצרו לעצמם את ההשתייכות שלהם בקיבוץ.

אני זוכרת שהמשפחה שלי, מעבר להשתייכות לקהילת הקיבוץ, מצאה לה תת קהילה נוספת להשתייך אליה - המשפחות האמריקאיות בקיבוץ.

סבא וסבתא שלי מצד אמא גרים בארה"ב, וסבתא שלי מצד אבא גרה ברחובות - קרוב יותר אבל עדיין רחוק.

הרבה מהדודים והדודות ובני הדודים גרים בארה"ב,

כך שבצעם ביומיום חיינו בתוך עצמנו, בהווי של המשפחה הגרעינית שלנו. ומתוך כך שגרנו בקיבוץ, חיינו וגדלנו גם כן בתוך ההווי הקיבוצי על כל צדדיו.

לא חשבתי על זה בתור ילדה, אבל כעת כשאני מנסה להיזכר, אני לא חושבת שהתגוררו בראש צורים אנשים מבוגרים מאוד (זקנים). חוץ מסבים וסבתות שבאו לבקר, וניסים וניה שהגיעו בכל שנה למשך תקופה לקיבוץ.

משהו ברצף הדורות נקטע אי שם בהגירה, בשואה, ובכלל במעבר לחיים מודרניים...

"אי שם, בדורות הקודמים, הצטופפה במרחב אחד החמולה, או המשפחה המורחבת, כפי שקוראים לה היום, שכללה כמה דורות: סבים, הורים, ילדים ונכדים. וגם דודים ובני דודים. החיים המשפחתיים היו בנויים סביב אותה חמולה, לטוב ולרע.

בעידן המודרני התפרקה המשפחה המורחבת להרבה משפחות גרעיניות קטנות. לחצים של קריירה, גידול ילדים, ושאר תובעניות החיים, יחד עם המרחק הפיסי, הביאו גם לריחוק מנטלי במשפחה המורחבת."

(רותי קדוש, החמולה המודרנית, club50)

לאחר שהתחנתני וסיימתי את לימודיי מצאתי את עצמי כאן, בראש צורים, על יד ההורים. מחפשת את הקרבה וההתקרבות, אך צמאה גם למרחק ועצמאות. ומתוך שני הכוחות האלו אני משתדלת לשים לב וליהנות משני העולמות - מצד אחד אני חלק מהיומיום ומהשבתות של ההורים שלי, ומצד שני אני שומרת בקנאות על המרחב הפרטי והחופש שלי.

במקביל, בשנים האחרונות אני מעמיקה יותר ויותר בנושא הקיימות (sustainability). אני מבינה שזו בעצם דרך חיים, זו בעצם התורה כפי שהיא מתבטאת בכל אחד

ובזמן האחרון אני מרגישה את זה חזק ביחס לסבתא שלי. סבתא שלי, ברוך ה', כמעט בת 97. צלולה בדעתה, אך בשנה האחרונה צריכה קצת יותר עזרה פיזית. היא גרה ברחובות ועוברת, בעיקר בשבתות ובחגים, בין 2 הילדים שבארץ - דודה שלי ואבא שלי.

אני רוצה לבקר אותה ולהיות איתה, אבל קשה לי למצוא לכך את הזמן המתאים בתוך מרוץ החיים. אני רוצה לתת לה את הכבוד הראוי לה, לשוחח איתה על העבר והעתיד, לשמוע סיפורים ולקבל ממנה עצות ותובנות על החיים. לשמר את המקום שבו היא תהיה חלק משמעותי מהחיים שלי ומחיייהם של ילדיי.

אני מדמינת את עצמי מתעוררת, מתארגנת, מארגנת את הילדים לגנים ולבתי הספר, קופצת רגע לחדר של סבתא שלי לראות איך עבר עליה הלילה, ואם היא בכלל הצליחה לישון. בודקת אם היא צריכה משהו ומבטיחה לה שאקפוז שוב בהמשך. בהמשך הילדים שלי מבקשים ללכת לבקר. הם משחקים עם סבתא שלי את המשחק האהוב עליה - קלפים, ונהנים מעוגיות טעימות להפליא מעשה ידיה. אני מצטרפת אליהם ומבקשת מסבתא שלי שתסביר לי מה קורה בארץ ובעולם מבחינה פוליטית ומדינית, כי אני ממש לא מצליחה להחזיק שם ראש...

"מרוץ החיים והמודרנה דחפו אותנו להתנתק מהמשפחה המורחבת ולגור ביחידות משפחתיות קטנות ועצמאיות. אלא שכעת הולך ומתברר שמנגנון העצמאות והחירות המדומה הזה לא פועל יותר..."

אחת הרעות החולות של זמננו היא הבדידות המזהרת. עידן הרשתות החברתיות מעניק לנו אשליה שאנו עומדים בקשר עם אנשים רבים והמגורים בקהילה מספקים מקסם שווה של השתייכות, אבל בפועל, בעולם האמיתי, הבדידות חוגגת.

הגיע הזמן לחזור למגורים בחמולות. נכון שגם בחמולה לא הכול מושלם והמצב לא תמיד אידילי, אבל אופן החיים הזה מספק לנו תחנת עגינה שכולנו זקוקים לה כל כך - ואין זה משנה באיזה גיל ובאיזה מצב.

(מירי שלם, מקור ראשון, קצב החיים המערבי דורש לחזור לחיות בחמולות)

אז מה עוד אני מדמינת?

אני רואה בעיני רוחי מרחב משפחתי משותף שבו גרות זו לצד זו משפחות צעירות עם ילדיהן, זוגות מבוגרים יותר וזקני המשפחה. 4-5 דורות שמסתופפים יחד תחת אותו מרחב אך ביחידות נפרדות לכל תא משפחתי מצומצם.

מרחב משותף שבו תוכל ליהנות החמולה מהעזרה ההדדית התוך-משפחתית. סבים וסבתות יוכלו להיות עם נכדיהם ביחד, אנשים ונשים יוכלו להתייעץ עם הוריהם שעברו זה לא מכבר את מה שהם עוברים כיום, ילדים וילדות יוכלו

לספוג באופן טבעי את דרכי העולם מבלי הצורך "לחנך" אותם... זקני המשפחה יוכלו לקבל את התמיכה והטיפול שלהם הם זקוקים, מתוך קרבה פיזית והבנה של הצרכים המתאימים.

וכל זאת מתוך אפשרות למרחב פרטי לכל אחת מהמשפחות הגרעיניות.

האמת היא, שמבחוץ נראה שהמשפחה שלנו חיה כבר עכשיו במעין חמולה (משני הצדדים), אך מי שמכיר אותי קצת יותר מקרוב יודע שקשה לי שלא לשמור בקנאות על המרחב הפרטי שלי ושל משפחתי המצומצמת.

אך כפי שכתבתי, אני מרגישה איך בשבועות האחרונים הקנאות הזו מתחילה להתרופף, ושסדקים מתחילים להופיע בחומת ההתבצרות שלי, מכיוון שאני רואה כמה עוד אני יכולה לתת ולקבל כאשר אני מסכימה לחיות בערבות הדדית ובפתיחות לא רק כלפי השכנים שלי, אלא בעיקר כלפי המשפחה המורחבת שלי.

יש כאן ביישוב עוד הרבה "חמולות". מעניין לשמוע איך החמולה שלכם מתפקדת ונהנית מהקרבה הפיזית המשפחתית...

ומה בנוגע לבנק הזמן?

עד שאמצא את המקום הראוי והנכון מבחינתי ביחסי הערבות ההדדית התוך-משפחתית שלי, אמשיך להשקיע עם חברי ועדת קיימות ביחד ביצירת הזדמנויות טובות לנתינה וקבלה וחיזוק הקהילתיות המקומית שלנו בישוב.

נפגשנו עם נאוה (רכזת ההתנדבות במתנ"ס) ואיתי (רכז בנק הזמן במתנ"ס), כדי להבין כיצד יפעל בנק הזמן בגוש עציון.

בנק הזמן פעל בשנים האחרונות בעיקר ביישוב בת עין וקצת באופן אזורי. המגמה של המתנ"ס כעת היא להתמקד בחדוש בנק הזמן האזורי בגוש עציון, לצד נתינת תמיכה בבנקי זמן יישובים שיקומו.

החלטנו להתקדם ולפעול בשביל להקים את בנק הזמן היישובי ממש בקרוב. הבנק יפעל בתוך היישוב באמצעות שטורות, וחבריו יוכלו ליהנות מאפשרות להשתמש בשטורות גם בבנק הזמן האזורי.

בימים אלו אנו בקשר עם הצוות המוביל של בנק הזמן בבת עין כדי להבין כיצד הבנק עובד בפועל, מהן נקודות התורפה, וכיצד נוכל להתגבר עליהן כאן ביישוב.

בהמשך, נפיק שטורות ייעודיים לבנק הזמן, בעזרת המתנ"ס והיישוב, ונפרסם את הדרך שבה כל אחד ואחת וכל משפחה יוכלו בעז"ה להצטרף לבנק הזמן וליהנות מהכשרונות הקיימים בתוכנו.

ריאיון עם אלקנה בן-יצחק

ספר קצת על עצמך.

מהם הדברים הנעימים והנעימים פחות בעבודתך?
ראשון ראשון ואחרון אחרון - מצאתי בראש צורים חברה מכילה (זה הביטוי היום), מתנדבת, מתפתחת ואכפתית מהנעשה. הנהלות שתורמות הרבה מזמנן לטובת היישוב. טוב לעבוד באווירה זו. אחרון אחרון - כשעובדים כמשרתי ציבור תמיד יש נושאים אישיים קשים ביותר, לפעמים חוסר הבנה ועוד, אבל אולי בגלל הוותק ומגוון התפקידים שעברתי מתאפשר לי להתייחס בצורה מתאימה לכל אתגר כזה...

נולדתי (בעל כורחי) לפני כ-63 שנה, בשדה אליהו שבצמק בית שאן, האחרון מארבעה ילדים, שורשי מגרמניה ודנמרק. התחתנתי עם שרה מלונדון ונולדו לנו שישה ילדים והיום גם 11.5 נכדים. למדתי במדרשת רופין חקלאות וקצת במרכז הרב. אנו מתגוררים בכרמל שבדרום הר חברון. במשך שנות עבודתי הייתי מרכז גידולי שדה בשדה אליהו וביישובי הר חברון, מרכז משק בכרמל, בבית אריזה גוש עציון, מזכיר מעלה חבר ו... מנהל תחנה מרכזית בבאר שבע.

על אילו תחומים אתה אחראי בעבודתך בראש צורים?

אילו אתגרים עומדים בפני ראש צורים כיום?
האתגר הגדול הוא לגמור את בניית 39 הדירות וכבר לתכנן את השורה הבאה, כך שמבחינה דמוגרפית יהיה רצף ליישוב בכל הגילאים. אתגר נוסף הוא לסיים את איחוד הקהילות ולאחר את כל ההנהלות.

הגעתי לעבודה בראש צורים לפני שלוש שנים וחצי והיו אז שני מזכירים - אחד של האגודה הקהילתית והשני של קהילת הקיבוץ. במסגרת איחוד הקהילות שמתבצע ועדיין לא הסתיים, איחדו את התפקיד ואת כל נושא האחזקה. ולכן באחריותי כל הצד המוניציפלי (אשפה, תיאורה, כבישים, מבני ציבור וכו'), וכן בצד הקיבוצי - שכירויות וביטוחים לחברים. עוד באחריותי ניהול תקציבי האגודה וקהילת הקיבוץ, קשר עם המועצה וגורמים אחרים. כמו כן לדחוף לפיתוח היישוב לטובת תושביו. הכול כמובן בכפוף להנהלות של האגודה והקיבוץ.

איך אתה רואה את ראש צורים בעוד עשר שנים?

ראש צורים רבתי תיכנה ליד ראש צורים ויתן מענה לרוצים לגור בהר הזה כשאין מספיק מקום בתוך הקיבוץ. ראש צורים תפתח את אזור התעשייה ויהיו בו מרכזי הייטק, נופש ופנאי מול הנוף הנפלא של ארץ ישראל וכמובן פסטיבל הדובדבנים ימשיך למשוך המונים...

בין השורות

הכל אני יכול בחופש הגדול | אסנת ניר

כזה? ארבע וחצי אולי? כן, איזה קורס? ספרות חז"ל בימי הביניים? וואו, באמת נשמע קורס מרתק. ולא יזהה גילאים. זה? לגיל השלישי? בסדר, למה לא? בהחלט יכול להתאים. אז זה עד ארבע? ותגיד, יש איזו ארוחת צוהריים קטנה אם הם כבר נשארים ככה ליום ארוך? מה את אומרת? אפשר לסדר ככה איזה שוקו ולחמניה בין לבין? כן, לחמניה ריקה, שוקו בשקית, אנחנו לא בררנים. יופי, יופי, נשמע מעולה. ועוד משהו - יש לכם לקייטנה איזו הסעה מגוש עציון? צומת הגוש אולי? אוטובוס שמגיע קרוב? אה, אוטובוס לירושלים, רכבת לקריית מוצקין וטרמפים מצומת התשבי? כן בסדר, בסדר, לא, זה לא מהווה שום בעיה, מה פתאום, הבת שלי כבר קוראת מספרים, אני אגיד לה את המספר של האוטובוס וזהו, יסתדרו. טוב, אז סגרנו. תרשמי שני ילדים, כן, למסלול המלא כמובן, כולל חולצה וכובע. מה צריך להביא? מצפון? מפת סימון שבילים של הכרמל 1:50000? אוקי, בסדר, נחפש משהו כזה. יופי, הילדים יהנו נורא, אנחנו כבר מחכים שזה יתחיל. תודה, תודה, קיץ נעים.

הלו? שלום, מתנ"ס קריית טבעון? כן? יופי. זה בקשר לקייטנות של הקיץ, אני ראיתי באתר שלכם שיש לכם קייטנה בשבוע האחרון של אוגוסט, נכון? כן? מצוין, מצוין. זה בדיוק השבוע שנשאר לי חור קטן בסידור לילדים. תגיד בבקשה, מה זו בדיוק הקייטנה הזאת? מחנה ניווט? והישרדות ביערות הכרמל? מעולה, נשמע אחלה נושא לקייטנה. לאיזה גילאים? אה, בוגרי ט"י? טוב, ותגיד, אם יש לי ילדה שהיא בוגרת א, אבל בוגרת, כאילו ממש בוגרת לגילה, ומשתלבת מצוין עם ילדים גדולים ממנה, כל הבייביסטריות שלנו - היא ממש בקשר טוב איתן, כן. אז תגיד יש מצב שזה יכול להסתדר? מה את אומרת? אפשר לנסות, יופי, אז ננסה. ועוד משהו - יש לי גם בן, שבדיוק סיים גן טרום חובה, בן חמש, חזק מאוד בהישרדות, כן, זה אחד התחומים החזקים שלו, כבר שלוש פעמים שהוא עף מהטרמפולינה ותמיד נוחת על הרגליים, כן, ממש שורד אמיתי. אז אפשר לצרף גם אותו? יופי, אז אני ארשום כבר את שניהם, שיהיו יחד, הכי טוב. ומתי זה נגמר? אחת? אוי קצת בעיה, אין לכם איזה משהו אחרי זה? ככה עד ארבע

משפחת בינהורן

הוא

דורון, בן 32.
גדל בכפר גנים.
בן שבט קוממיות
בסניף כפר גנים.
עובד במשרד פרסום.

היא

טליה לבית גלדצהלר,
בת 31.9.
גדלה ברעננה.
בת שבט קוממיות
בסניף רעננה.
עובדת בבית הספר
חן נריה.

ילדים זה שמחה

איתן (8), עלמה (6), אלונה (3), גליה (9 חודשים).

אוהבים

את המשפחה שלנו.

מיקום ביישוב: ב-32, מעל גילי ויעלי קרמר.
גרנו בעבר: בירושלים ומתחת מוטי ולביאה כהן.

1. אילו היו כותבים ספר על חיך, מה היה שמו?
דורון: "היה לו פוטנציאל".
טליה: "איקאה; הוראות הרכבה".
2. אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם קונים?
דורון וטליה: בית בראש צורים.
3. באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר, ומדוע?
דורון: פחות בקטע של חו"ל.
4. טליה: ניו זילנד, בגלל הנופים והשקט.
4. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?
רגל קרושה.
5. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?
רגל קרושה.
6. יומן ממוחשב או יומן נייר?
דורון: ממוחשב. טליה: נייר.

7. ספר או סרט?
דורון: סרט על בסיס ספר. טליה: ספר.
8. מה עדיף למצוא בבית, ג'וקים או עכברים?
ג'וקים.
9. סטייק או לזניה?
דורון: סטייק.
- טליה: בעיה, אני צמחונית ששונאת פסטות.
10. קרוז באוניית פאר או טרק באלפים?
דורון: לא בקטע של חו"ל (עייין שם, שם).
טליה: טרק באלפים.
11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
אנחנו לא מפרידים פחים מאז שגילינו שגם המשאית לא מפרידה.

משפחת זליגר

היא

שגית לבית זגורי
(כמו האימפריה),
קצת אחרי 42.
גדלה בקריית ים.
בת שבט
עמישב בסניף
קריית שמואל.
עובדת כמורה
לתיאטרון ומשחק
באולפנת אוריה,
וכבמאית בתיאטרון
פסיק.

הוא

עוזי, כמעט בן 43.
גדל במרכז שפירא.
בן שבט המבשר
בסניף מרכז שפירא.
עובד במשרד
הפרסום
אשחר@MOOR

ילדים זה שמחה

יותם (18.5), ינאי (15), קרני (12), קינן (7.5).

אוהבים

את המשפחה שלנו.

מיקום ביישוב: רחוב האודם 3.

גרנו בעבר: בארבע דירות שונות בראש צורים - 3 בקיבוץ ואחת מתחת ליסלזון.

6. הורדו והמזרח או אירופה וארה"ב?

אם כבר זכינו בלוטו אז גם וגם וגם.

7. אוכל ביתי או אוכל קנוי?

ביתי, בעדיפות לבתים של אחרים.

8. חליפת טוקסידו או טי שרט?

ספורט אלגנט, רצוי צבעוני.

9. קיץ או חורף?

ערבי הקיץ של ראש צורים.

10. סמרטפון או טלפון קווי?

אנדרואיד.

11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...

אנחנו גרים כאן מאז החתונה שלנו, 21 שנים וחצי, שזה

מספיק זמן לדעת עלינו הרבה דברים - גם כאלה שאנחנו

לא רוצים שידעו.

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?

אנחנו שמחים בכל מתנה עם פתק החלפה.

2. אילו הייתם בונים את בית חלומותיכם, באיזה חדר

הייתם משקיעים את עיקר מחשבותיכם?

עוזי: חדר קולנוע ביתי. שגית: ספרייה.

3. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם?

שולחן השבת שלנו, כי הוא החפץ הכי יקר שיש לנו - תרתי משמע.

4. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?

עוזי: חצילים. שגית: אין מאכל כזה.

5. אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם קונים?

עוזי: טופס להגרלה הבאה.

שגית: מקום לגלריה, סטודיו או בית קפה משלי.

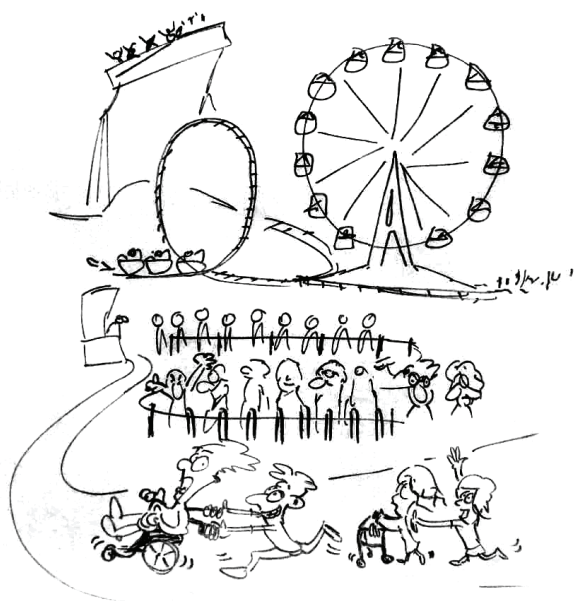
אהלן גבר, מה נשמע?
לא דברנו בערך שנה.
איך החיים? מה שלום האשה?
חס בשטחים? מתרגלים לשגרה?
סתם התקשרתי, חבר צריך סבה?
איזה? לא, לא צריך שום טובה.
חויץ מאולי... כניסה בחנם,
אני משפחה, לא חבר, לא כלם.
מה? מתי זה היה? בשבוע שעבר?
לא פרסמו! לא שמעתי דבר.
שניה, יש לי ממתנה, וילדים, ומאחר,
אז בעזרת השם אחזור אליך מחר.

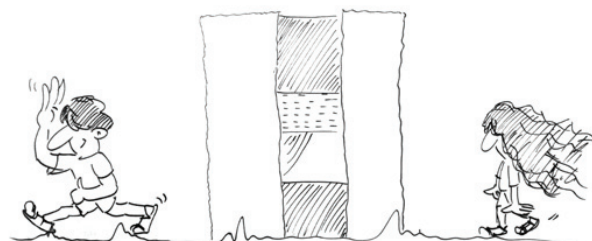
בתשעים ואחת סיעת גננת,
בתשעים ושנים טאטאתי שלכת,
שנתיים כלול העברתי אפרוחים,
ובאין תאילנדים דללתי גפנים.
סטאז' במטבח אצל פול האקונום,
בקטיר, בטרקטור, בלילה וביום.
שבועים ושנים עמודים בקורות החיים,
והכל בזכות עבודת ילדים.

מתקשה לחכות כאחד העם
אחרי שבוע בקייטנת איל"ן.

לדליה פעמים בשנה הולכים,
לפני פסח ולפני בין המצרים.

זהירות בדרכים

אביעד קניגסברג

ראש של תינוקת, נפוח, פגיעת ראש, נזק לא ברור. במשפחה שלי לא נוסעים לפני שכולם חגורים! שבועות ארוכים בבית חולים, טיפול נמרץ, מחלקה, ניתוחים, מעקבים וביקורות, חוות דעת נוספות, רופאת התפתחות. במשפחה שלי לא נוסעים לפני שכולם חגורים! לפני יותר משלושים שנה בת דודה שלי, בגיל שמונה חודשים, נפגעה קשה בתאונת דרכים כאשר ישבה על ברכי אימה לא חגורה בנסיעה קצרה בתוך היישוב. רכב, נהוג בידי צעיר לא אחראי, התנגש ברכבם חזיתית. עם השנים התגברה בת דודתי על הפגיעה - גדלה, הקימה משפחה, סיימה תואר ראשון ותואר שני ועם השנים, ברוך השם, הפגיעה אינה מורגשת. במשפחה שלי לא נוסעים לפני שכולם חגורים! ובמשפחה שלך?

ארוחת ערב של יום חול אצל ההורים, הילדים נרדמים, ההורים עייפים, שתי דקות של נהיגה רגועה בתוך היישוב ואתם בבית. הילד חגור מאחור בכיסא הבטיחות, נוסעים. סיפור מוכר, חלק מהחיים, חלק מהשגרה המשפחתית. במשפחה שלי לא נוסעים לפני שכולם חגורים! התינוקת בת שמונה חודשים יושבת על ברכי האימה במושב הנוסע, מכשיר הרדיו משמיע את תקציר מהדורת החדשות, שיחה שקטה על החדשות המשפחתיות. במשפחה שלי לא נוסעים לפני שכולם חגורים! מכה חזקה, שקט. הילד בוכה בכיסא האחורי, עוברים מספר רגעים והילדה שראשה נחבט בחלון הקדמי לא מגיבה. צעקות, אמבולנס, סירנות, מיון. במשפחה שלי לא נוסעים לפני שכולם חגורים!

שאלון בטיחות

- אלו הם לצורך נוחיות בלבד. על פי הנחיות הבטיחות, מתי אפשר לעבור מבוסטר לחגורת הרכב בלבד?
- בודקים שחגורת הרכב מתאימה לילד כאשר הילד יושב וגבו צמוד למושב:
- הברכיים מתקפלות בזווית של 90 מעלות בנוחות.
 - חגורת הבטיחות מונחת על אגן הירכיים ולא מתרוממת לבטן.
 - חגורת הכתף מונחת במרכז בית החזה.
 - הילד אינו מחליק ממושב במהלך כל הנסיעה.
- האם מותר לדבר בפלאפון עם אוזניות?
- מותר לדבר. אסור לגעת, לחייג או להשתמש בפלאפון בזמן הנהיגה.
- האם מותר לדבר בפלאפון עם רמקול כשמחזיקים או לא מחזיקים בפלאפון? - כנ"ל, ונוסף על כך, אסור להחזיק פלאפון בעת נהיגה.
- מאיזה גיל מותר לנסוע באופניים בכביש? - אין גיל מינימום. לאופניים מותר לנסוע בכביש.
- האם גם נסיעה באופניים על המדרכה מחייבת קסדה? - כן.
- מה ההנחיות בנוגע להושבת ילדים במושב הקדמי?
- ניתן להושיב ילד בכל גיל במושב הקדמי. ילד עד גיל שנה יושב נגד כיוון הנסיעה כאשר כרית האוויר מנותקת. אם לא ניתן לנתק כרית אוויר - לא ניתן להושיב מקדימה. מומלץ להושיב ילד עד גיל 13 במושב האחורי של הרכב.
- שימו לב! ועדת בטיחות בדרכים פותחת במבצע לעידוד חגירת ילדים גם בתוך היישוב (כנדרש על פי חוק). במסגרת המבצע יעברו חברי הוועדה בגני הילדים ויסבירו על חשיבות הנושא. נוסף על כך, בקרוב יחולקו כרטיסיות שבהן יחתמו ההורים בכל נסיעה בתוך היישוב שבה היה הילד חגור, בסוף הקיץ מסיימי הכרטיסייה יקבלו הפתעה מיוחדת. נשמח שתעודדו את ילדיכם לקחת חלק בפעילות חשובה זו.
- תודה, חברי ועדת בטיחות בדרכים.

- האם מותר לחגור ארבעה ילדים מאחור באוטו משפחתי רגיל (שני ילדים בחגורה אחת)? - לא, כמות הנוסעים ככמות אמצעי הבטיחות. כל נוסע בחגורה נפרדת.
- האם התשובה משתנה אם מוסיפים מאחור חגורה רביעית? - כן, במקרה זה התקנת החגורה אמורה לעבור אישור אצל משרד הרישוי (לא התקנה פירטית).
- מה המהירות המותרת לנסיעה בתוך היישוב? - על פי השילוט במקום. במקרה שאין שילוט - על פי תנאי הדרך. על פי מחקרים עדכניים בעולם, המהירות המומלצת בדרכים עירוניות הסמוכות למקומות מגורים ובתי ספר, שבהם מסתובבים ילדים, היא עד 30 קמ"ש. במהירות כזו, גם בעת פגיעה בהולך רגל, הפגיעה לא תהיה קטלנית.
- עד איזה גיל ילד צריך לשבת במושב בטיחות (עם משענת), ועד איזה גיל בבוסטר (הגבהה בלבד)? - חשוב לדעת כי ישנה אבחנה בין החוק לבין המלצות הבטיחות. המלצות הבטיחות לחיים מבוססות על מחקרים רבים מרחבי העולם ולכן מחמירות לעומת הקבוע בחוק. בנוגע למושב בטיחות (עם כיוון הנסיעה) - החוק קובע כי ילד מגיל שנה עד גיל שלוש צריך לשבת במושב בטיחות. על פי הנחיות הבטיחות, עד גיל שנתיים לפחות ילד ישב במושב בטיחות נגד כיוון הנסיעה, עד גיל 5 לפחות ילד ישב עם כיוון הנסיעה במושב עם רצועות פנימיות. בזמן תאונה הגוף מתמודד עם כוח רב המופעל נגדו. חלוקת האנרגיה על פני מספר נקודות אחיזה בגוף באמצעות הרצועות הפנימיות במושב מפחיתה את עוצמת הפגיעה. בנוגע למושב מגביה (בוסטר) - החוק קובע כי מגיל 3 עד גיל 8 ישב ילד במושב מגביה בכיוון הנסיעה. על פי הנחיות הבטיחות, עד גיל 10 לפחות (גובה 1.45 מטרים) ישב הילד במושב מגביה. חגורת הבטיחות אינה מתאימה למידותיו של הילד. ישיבה במושב מגביה מתאימה את חגורת הבטיחות כך שתהיה ממוקמת על אגן הירכיים ובמרכז בית החזה, וכך מופחת הנזק בזמן תאונה. מבחינה בטיחותית, אין משמעות להיות הבוסטר עם או ללא גב, כל

שני עצים מאחורי הבתים של משפחות סורוקר ווברמן מטילים צל על החצר והכביש שמתחתם, ומשמיים עיר שינה ענקית לכל ציפורי האזור...

ישנן כמה מילות יפות מסביב לגן הטרקטור, ובעוד מקומות ביישובנו. המילה ירוקת העד אינה גישה לקור, ולכן היא משגשגת יפה באזורנו. במידע האינטרנטי טוענים כי הוא עמיד לשריפות, מעורר אלרגיות, וכמו כן - הוא "נשיר מותנה", כלומר אם עובר עליו חורף קשה הוא ישיר את עליו, אם לא, הוא יישאר ירוק עד, ומכאן שמו. המילה הסורית היא עץ שדרה פופולרי מאוד.

השדרה שכווולנו מכירים ועוברים דרכה רבות (בעיקר אם יש לכם ילדים שמאחרים לבית ספר...), היא השדרה שנמשכת מהשער הישן באלון שבות עד לשער הכניסה לגבעה הצהובה. וגוגל מספר לנו שהמילה הסורית היא עץ נשיר אמיתי, במובן זה שבחורף היא בנשירה מוחלטת. העץ צומח מהר, הפריחה שלו אינה בולטת בחורף במשך כחודש לפני התחלת הבלבוב. הוא מושך דבורים ומתאים לרוב חלקי ארץ ישראל. העץ צרכן מים קטן עד בינוני, ומתאים לשתילה בשמש מלאה. הוא מופיע כעץ בודד, עץ שדרה או חורשה. גובהו שבעה מטרים וקוטר הנוף שישה מטרים. מילה סורית היא צמח מוגן בישראל.

פרט מעניין שלמדתי הוא שבישראל הרכיבו זן חדש בשם מילה מסוג "מאיה" (ברמת פטנט רשום!). יתרונותיו של העץ הספציפי הזה הם נוף צר יחסית שחורג אך במעט לכביש ולפיכך התחזוקה שלו נמוכה. (גיזום וכו'), נוסף על כך, הוא נחשב כעץ צל לא מלכלך וחסכוני במים. עץ זה נבחר כאחד העצים המרכזיים לפרויקט הרכבת הקלה בירושלים. לכן (!!!) אם אתם מתלבטים מה לשתול בחצר... המילה, זו או זו, הן בחירה מוצלחת מאוד לטעמי, שתיתן לכם צל, נוף ומינימום התעסקות.

"עץ המילה הוא עץ חסון וגמיש, בעל יכולת צמיחה מהירה... תרבויות העבר נהגו לעבוד עם עץ המילה במגוון דרכים. כך למשל, היו נוהגים להשתמש בגזעיו החזקים על מנת לבנות סירות ומשוטות, וכן רהיטים וקשתות. הוויקינגים נהגו לעבוד עם העץ כיוון שהאמינו כי הוא מעניק כוח עצום לספינותיהם, אך גם הם היו משמשים בגזעים ושורשיהם הידועים בחוזקם על מנת להכין מהם שרביטים, סמלים וכלי ניבוי.

במיתולוגיות עתיקות מתקשר עץ המילה לאלים פוסידון, אודין ונמזיס אלת הצדק שנשאה ענף המילה. במיתולוגיה הנורדית סופר שהאל אודין (שחניתו הייתה

עשויה מגזע עץ) נתלה על ענפיו של העץ, כדי לקבל את סוד האותיות העתיקות (הרוגות). לעץ המילה כאמור [לדעתם] כוחות ריפוי חזקים, שבהם נהגו עמים קדומים להשתמש בדרכים מגוונות, כגון חציית גזע העץ ומעבר דרך שני חצי הגזע, על מנת לקבל עוצמה, כוח וריפוי. דרך נוספת היא קטיפת עלי העץ וחליטתם, דרך שהאמינו כי עשויה היא להאריך חיי אדם ולרפא דלקת פרקים. בתור קמע ועל מנת לקבל את ברכת הנסיעה, מומלץ לשים ברכב עלה מעץ המילה." (מתוך אתר ה"עץ הלבן")

עץ המילה נמצא במקומות רבים ומגוונים, מקטש שדרות, גינות וחצרות, נותן צל ונוף מקסים, לעיתים גבוה מאוד, ולעיתים פחוס. אבל מנגד אין בו שום ייחוד, העלים שלו רגילים, הגזע בדרך כלל ישר וחלק, והוא פשוט עץ, עושה את

תפקידו בשקט ונחת, עוצמתי בגובהו, לא מזיק או מט לנפול. בראש צורים, ובגוש עציון בכלל, יש שני סוגי מילה - מילה ירוקת עד ומילה סורית. הן שונות מאוד אחת מן השנייה, באופן הצמיחה שלהן ובנופן. שתיהן ממשפחת הזיתיים. המילה הנפוצה בראש צורים היא המילה ירוקת העד. מספר עצים שתולים באזור שבין משפחת בריימן לבין משפחת סקוויאר. עצים עצומי מימדים, גבוהים, שפשוט ממלאים את הלב באושר ירוק...

“כל מה שילד צריך, זה מבוגר אחד שיאמין בו” (הרב קרליבך)

בשכונת קריית מנחם בירושלים שוכן לו תיכון ייחודי, אמית' טכנולוגי הוא שמו, ובו אני עובדת כבר עשר שנים, מגישה את תלמידי לבגרות במתמטיקה. אומנם זו המטרה, אך הדרך שבה אנו עוברים כדי להשיגה שונה מאוד מתיכונים רגילים... אנסה לתת לכם טעימה קטנה מבית החינוך.

אמית' טכנולוגי משמש כבית חם לנוער בסיכון וגם לתלמידים המחפשים מגמות שאינן עיוניות. בבית הספר כל המגמות הן טכנולוגיות, וכוללות סדנאות מושקעות, וכולם נבחנים גם בבגרות “מעשית”. המגמות בבית הספר הן: מגמת עיצוב שיער ואיפור אומנותי; מגמת חשמל, פיקוד ובקרה; מגמת אוטוטק (מהמובילות בארץ); מגמת מכונאות רכב ומגמת עיצוב גרפי. התלמידים ניגשים לבגרויות בהתאם ליכולותיהם, גם תלמיד שלא מצליח להוציא תעודת בגרות מלאה, מסיים עם תעודה טכנולוגית. הכיתות בביה”ס קטנות (עד 15 תלמידים בממוצע בכיתה), צוות המורים עובר בקביעות השתלמויות להכשרת נוער זה. בית הספר מעניק טיפולי תרפיה (באומנות, מוזיקה ותנועה) במהלך שעות הלימודים, לתלמידים הזקוקים לכך. התלמידים מקבלים מבית הספר סנדוויצ'ים לארוחת בוקר, וארוחת צהריים חמה. לרשות התלמידים חצר שבה מתקני כושר ושולחנות פינג-פונג... וכל זה בסבסוד של משרד החינוך (כ-600 ₪ לשנה דמי שכלול).

התלמידים שלנו מגיעים מירושלים והפריפריה (גוש עציון, מטה יהודה, גוש אדומים, מטה בנימין ועוד...), ומוכנים לנסוע רחוק כדי להיות במקום שמכיל אותם.

הרבה שואלים אותי, “אז מה הופך את הנוער הזה להיות ‘בסיכון’?”, ואני חושבת שכדאי לענות על השאלה הזו דווקא מהזווית ההפוכה - אילו תלמידים מגיעים לביה”ס ומחפשים לקבל את הסיכוי להתחיל מחדש? ניתן לזהות מגוון רחב של אפשרויות: תלמידים המוגדרים 07 (תלמידי חינוך מיוחד המשולבים בכיתה רגילה וזכאים לכל ההקלות בבגרויות) או בעלי ADHD שלא מצליחים להשתלב בכיתה גדולה, תלמידים החשופים לחומרים ממכרים, תלמידים ממשפחות רווחה, עולים חדשים, ילדי הוסטלים, תלמידי כיתות תקשורת או כיתות מקדמות, תלמידים שלא הצליחו להחזיק מעמד באופן סדיר בביה”ס לאורך היסודי והחטיבה, תלמידים שהופנו בידי קצין מבחן... ובקיצור - תלמידים שעדיין לא מצאו את בית החינוך שמאמין ביכולות שלהם לכבוש את העולם!

במהלך כל השנה מתקבלים תלמידים חדשים לבית הספר,

גם לכיתות י”ב. התלמידים הוותיקים גם דואגים לשלבם, וכל תלמיד מצליח למצוא את מקומו בבית הספר.

אשתף במספר סיפורים מרגשים של תלמידי בבית החינוך: 1. כמחנכת כיתה י קיבלתי לכיתתי תלמיד חדש שהפריע הרבה במהלך השיעורים, שמתי לב שההפרעות היו בעיקר סביב זמן ההעתקה מהלוח... נשארנו יחד בסוף יום הלימודים כדי לעזור לו להשלים את החומר, וגיליתי לתדהמתי תלמיד בן 15 שכמעט איננו יודע קרוא וכתוב. לאחר בירור עם ההורים אוששו חשדותיי, התלמיד קיבל באופן פרטני מורה להוראה מתקנת בבית הספר וב”ה תוך מספר חודשים למד קריאה וכתובה והצליח גם לגשת למספר בגרויות.

2. אורי, תלמיד כיתה ט, סולק מבית ספרו לאחר מספר אירועי משמעת קשים. ההורים כבר היו מיאשים. בבית הספר שממנו הגיע לא חשבו שהוא יכול להצליח בלימודים... כאשר הגיע אלינו בחודש אדר, הוחלט לשבצו לכיתה י למחצית הקרובה ולאחר מכן יהיה עליו לחזור שוב על כיתה י, לפי גילו. אורי החליט לקחת את ההזדמנות החדשה בידיים. סיים את מחצית ב בהצטיינות, ובהצלחת כל המורים המקצועיים והמחנכת הוחלט שלמרות גילו הצעיר הוא עולה עם כולם לכיתה יא. אורי סיים את התיכון בהצטיינות בגיל 17 עם תעודת בגרות ותעודה טכנולוגית. נמצא כיום במסלול תעודה להנדסאים.

3. תלמידי מגמת חשמל, פיקוד ובקרה החליטו להשתתף השנה בפרויקט בניית רחפנים של משרד החינוך. התלמידים נתנו מעצמם, נשארו אחרי שעות הלימודים, תכננו, בנו, התנסו והצליחו להגיע לגמר התחרות (עם בתי ספר מהמובילים בארץ). אז אומנם לא ניצחנו אבל עצם ההגעה לשלב כל כך מתקדם בתחרות - נתנה הרבה נחת וסיפוק לתלמידים... שכמובן מתכוונים לנסות שוב בשנה הבאה! 4. תלמידי בית הספר יוצאים למחויבות אישית בכיתה י (בזמן הלימודים) ומחולקים למספר מקומות התנדבות בקריית מנחם: גן ילדים, ביה”ס לחינוך מיוחד, בית אבות ומעון נכים בשכונת גילה. יצחק, תלמיד בעל קשיי התנהגות, שובץ בבית אבות, במחלקה הסייעודית. לאורך ההתנדבות יצר קשר מיוחד עם אחת הקשיות. באחד הימים הקשישה אושפזה בבית החולים למספר ימים ויצחק החליט שהוא הולך לבקר אותה שם. כמובן שהיא התרגשה מאוד מהביקור המפתיע.

5. דור שיצא בשאלה מהמגזר החרדי, הגיע אלינו בגיל 18 בחוסר לימודי עצום לאחר שלא למד כבר מספר שנים. בהחלטה איתנה השלים בשנה אחת את כל המטלות וסיים עם תעודת בגרות.

6. נטע, תלמידה מצטיינת ורתייה, החליטה שהיא רוצה

ללמוד במגמת מכונאות רכב. מאחר שזה נחשב כמקצוע "גברי" לא אפשרו לה בבית הספר הדתי ללמוד בכיתה הבנים. לאחר התלבטות היא נרשמה אלינו, לבית הספר הממלכתי. בהתחלה היה לה קשה, אבל התלמידים למדו להעריך אותה והיא הייתה ממובילות המגמה, סיימה בהצטיינות ולא ויתרה על ערכיה התורניים. לסיכום, זו הייתה טעימה קטנה על בית החינוך שלנו... העבודה קשה אבל הרגעים המרגשים של קצירת ההצלחות

נותנים הרבה כוח להמשיך ולהשקיע בנוער הנפלא הזה. צריך רק לראות את הטוב בכל אחד ולהצמיח אותו דרך היכולות שלו. כל אחד מכיר ילד או ילדה שהולכים לאיבוד בבתי הספר הגדולים, ולעיתים המלצה והחלטה לחפש את מה שמתאים לך - יכולה להביא את הילדים לחוויות והצלחות משמעותיות. ולרגל סיום שנת הלימודים המתקרבת, אני מודה לכל המורים באשר הם, על עבודה קשה, חינוכית וערכית.

לכבוד הקיץ שהגיע... | יעל קרמר

(רצי ראש צורים, אני יודעת שאתם בעניין כל השנה, אבל לפחות בעונה הזאת זה גם הגיוני...).

צריך להיזהר ממקומות ממוזגים מדי. הרבה פעמים, דווקא בקיץ אני פוגשת לא מעט מטופלים שיש להם תסמינים של מחלות חורף, צינון, סינוסיטיס וכדומה. השהות הממושכת במזגנים משבשת את המערכת החיסונית והתוצאה עלולה להיות לא נעימה.

כמו כן, צריך להקפיד לא לצרוך מזונות מקררים מדי. כל ה'אייסים' למיניהם מקררים את מערכת העיכול, ועלולים לגרום לפגיעה בחום הדרוש לה לצורך עיכול המזון וספיגת החומרים בגוף. התוצאה - כאבי בטן, שלשולים או לחלופין עצירויות ועוד.

המזונות המומלצים הם בעיקר עלים ירוקים, שידועים באנרגטיקה המקררת שלהם, סלטים מוקפצים, פירות כמו תפוח, אגס, אבטיח (במינון). להמעט במזונות מטוגנים או מבושלים ארוכות. כמה שיותר טרי, פשוט וקליל.

עדיף ללכת לישון מאוחר יותר ולקום מוקדם, כדי שנוכל לספוג את האנרגיות שבחוץ (כל ההורים: "מה חדש?").

נוסף על אלו, ב-6/21 נוהגים ברפואה הסינית לעשות טיפול שדומה לחיסון טבעי. היות שביום זה כל המרידיאנים פתוחים, קל יותר להוציא ולעקור מן השורש פתוגנים ומחלות שחבויות בעומק הגוף. מטרת הטיפול היא לחזק את המערכת החיסונית בכלל, ובפרט אצל אלה שנוטים לחלות הרבה, ובכך לחזק אותם לקראת החורף הבא.

בטיפול זה שמים בצד לרגע את הבעיות היומיומיות, ומתמקדים רק בחיזוק הגוף. משתמשים בדיקור נקודות ספציפיות ובחימום במקסה למשך 20 דקות.

הטיפול מומלץ מאוד לכאלה בעלי נטייה לחלות הרבה בחורף, מתאים לילדים (אבל כאלה שיכולים לשכב 20 דקות בנחת) ולנשים בהריון, וגם לכאלה שרוצים לחזק את עצמם לקראת החורף.

כי אולי נראה לנו שאנחנו רק בתחילת הקיץ, אבל למעשה אנחנו כבר עם הפנים קדימה...

כולנו בוודאי מרגישים בשבועות האחרונים, שמזג האוויר מתייצב ותקופת הקיץ ניצבת לפתחנו. בקיץ, על פי הרפואה הסינית, מגיע היאנג לשיאו. מה זאת אומרת? אני מניחה שרובכם מכירים את הסמל שלהלן:

בדיאגרמה הזאת, אפשר לראות את האיזון המושלם שבין ה-yin ל-yang בטבע, ואת התנועה המתמדת ביניהם. אפשר לקחת את זה למקום של אור וחושך, לילה

ויום, גבר ואישה ועוד. אם ניקח את זה לכיוון של עונות השנה והאקלים, הרי שיש פה את התנועה שבין החורף לקיץ, הקור והחום. בקיץ למעשה, נמצאת נקודת שיא החום (שמשוך ליאנג) שלאחריה החום הולך ומתמעט והקור (שמשוך ליינ) מתחיל להתגבר לאט ולהיות דומיננטי יותר. נקודת המפנה הזאת מתרחשת, על פי הרפואה הסינית, ב-6/21, שגם נקרא "יום היפוך הקיץ". זהו היום הארוך ביותר בשנה, והוא נחשב לנקודת "שיא היאנג". ביום זה שעות האור הן הממושכות ביותר, כלומר היאנג בשיאו, ושעות החושך הן הקצרות ביותר. מיום זה והלאה, שעות האור הולכות ומתמעטות, ושעות החושך מתארכות. כלומר היאנג הולך ומתמעט והיינ מתגבר.

למעשה זהו היום שבו אנו יכולים לספוג הכי הרבה חום טבעי, הדרוש לנו כמעט לכל תהליכי החיים בגוף, החל מתהליך העיכול, דרך פעילות השרירים והעצבים, ועד המערכת החיסונית (לא סתם הגוף מעלה חום בשעת מחלה...). החום שאנחנו סופגים במהלך הקיץ, מהווה את הבסיס הדרוש לנו לתפקוד תקין גם בעונות הסתיו והחורף, שבהן קשה מאוד לספוג חום טבעי (טוב, הסינים לא הכירו את החורף הארצישראלי...).

הקיץ משויך לאלמנט האש וללב, שהוא האיבר שנתמקד בו יותר בעונה זאת. הלב ממונה על מחזור הדם ועוזר להוליד חמצן וחומרי הזנה אל שאר חלקי הגוף. זה הזמן להתחיל להגביר את פעילות הלב באמצעות פעילות גופנית ממריצה

אני יכולה לדקלם מתוך שינה היכן הם מצפה משואה, מטע, או יער חרובית.

אך כל זה היה רק ספתח לדברים האמיתיים שאליהם חיכינו כל החופש.

הדבר הראשון הוא כמובן קייטנת איל"ן, אשר בה התחלנו להתנדב מכיתה ה' עד יב. הקייטנה הייתה עבורנו חלק גדול בהתבגרות ובהפיכתנו לאנשים טובים יותר. קילחנו, האכלנו, רקדנו, שרנו וצחקנו הרבה עם החניכים שברוב המקרים היו גדולים מאיתנו בכמה שנים טובות.

שנים אחר כך התנדבתי בשנת השירות השנייה שלי במעון נכים של איל"ן שם שהו חלק מבוגרי הקייטנה, ואף הם זכרו את הקייטנות כדבר שמח שאליו הם חיכו כל השנה.

הדבר השני היה הטיולים המושקעים. מכיתה ה' יצאנו לקייטנה נודדת

בניצוחם של שרון גרין, רבקה כהן, פול סאק וחגית פיינגאלד (שהיו מדריכים שלנו במועדונית). הכרנו את הארץ מגיל צעיר וישנו מחוץ לבית בקיבוצים שונים.

לקראת התיכון הגיע אלינו מדריך מיוחד, אורי שכטר, אז הוא היה מ"פ צעיר ומשוחרר שהתבקש לפקד ולחנך אותנו, חבורת ילדים פוחזים, בתחילת ההתבגרות.

איתו יצאנו למסעות בכל רחבי ישראל, אלו היו מסעות לגילוי הנופים אך בעיקר לגילוי עצמנו.

בואו נגיד שהיום היו "מעופים על טיל" את כל הקיבוץ והמדריך, אבל אז היו ימים...

חצינו את הארץ מחוף לחוף עם כל הציוד על הגב, עשינו מסע אופניים מסביב לכנרת, מסע אשר לא נשכח לעולם. אורי חילק אותנו לקבוצות קטנות ושלח אותנו לנווט בלי מפות, רק לפי הזיכרון, וכך יצא שכל אחד מצא את עצמו באיזו בריכה או גבעה רחוקה בלי מכשיר קשר או פלאפון שלא ממש היה בנמצא. עלינו את הר מירון בריצה, והלכנו בשביל ישראל עוד לפני שנוצר.

אך אחרי כל "טיול קריעה" אורי היה דואג שיהיה לנו יום

אדם צובר זיכרונות כמו נמלים בחדשי הקיץ... (יונה וולך) באמת כך, את זיכרונות ילדותי ונעוריי אני זוכרת בעיקר מקיץ לקיץ.

אחרי עשרה חודשי לימוד מפרכים וחורף שלא נגמר, ובתור אחת שספסל הלימודים היה ככלא בעיניה, חיכיתי בשקיקה לקיץ ולחופש הגדול.

אגלה לכם את האמת: החופש בחלומי היה שינה עד 10 בבוקר לפחות, אחר כך רביצה מול הטלוויזיה, הליכה לבילוי עם החבר'ה וכך הלאה. אבל חלום לחוד ומציאות לחוד, הרי נולדתי בקיבוץ וכמו כל קיבוצניק נולדתי לעבוד ולא להתבטל חס ושלום.

בקיבוץ התחלנו לעבוד מכיתה ד' בענפים השונים. בשנה הראשונה עבדנו שעתיים וככל שבגרנו כך רבו שעות העבודה.

גם אותנו סידרו לעבודה לפי בקשתו של סדרן העבודה בקיבוץ. כשבגרנו קצת והקיבוץ התחיל בתהליך הפירוק היה קצת קשה למצוא לנו עבודה בענפים השונים כך שלפעמים מצאו לנו עבודות יזומות בעזרתו של אורי שכטר (המדריך המיתולוגי, אליו נחזור בהמשך).

הקמנו גן ירק עם אבא שלי, עקיבא,

ואת הירקות מכרנו במרכולית וביישובים סמוכים, צבענו את אולם הספורט, את הספסלים וכו'... חלק מהילדים בני גילי עבדו ברפת ובמטע, ובגיל 16, לפי דרישת הענף אף עשו רישיון נהיגה על טרקטור על חשבון הקיבוץ.

כך קרה שמדי פעם מצאו את עצמם איזה נער או נערה מסייעים עגלות עמוסות בפירות ישר מהמטע לבית האריזה כאשר העגלות נוסעות לפני הטרקטור או (חוק מרפי חזק) בערב שבת כשהעגלות מתהפכות וכל הפרי מתגלגל במדרונות. אותי ואת חברותיי שיבצו בקיץ לעבודה במגדל התצפית, לתצפת על שריפות ולהתריע על כך. המפקד שלנו היה שלמה ויסמן, כמובן, שציפה לאקשן. אנחנו השתדלנו שלא לאכזב ולהתריע על שריפות בזמן ובמיקום הנכון. עד היום

תע בני ערצ

על הכינרת ברביצה ואחר כך ספורט ימי או טיול ג'פים מטורף בגולן.
פעם גם התחלנו טיול באילת אחרי טיסה. ואל ים המלח ירדנו על גבי אופניים מאזור חצוצן.
לא סתם הבנים התבגרו והלכו ישר לקרבי ורוב הבנות יצאו לסיירת של השירות הלאומי...
תמיד צחקנו שעוד נבוא לאורי לפעולות עם הליכונים ושיניים תותבות.
כמובן שכל החוויות הן "על קצה המזלג" כי יש עוד המון והדף מתקצר.
וככה חלפו להם הימים והלילות של הקיץ החמים, עם כל הצחוקים, החוויות, האתגרים וגם ההתאהבויות, והגיעו אט

אט הלילות הקרירים ושוב הרגשה של סתיו באוויר וחזרה לספסל הלימודים.
לאט לאט הצבעה שזוף נעלם, אבל בכל זאת נשארו על הלחיים וגם על האף איזה נמש או שניים שמזכירים את מה שחלף.
ושוב אחלום על רביצה על הספה או על תוכניות בטלוויזיה וקצת מנוחה. אבל בלב אדע שלמרות המאמץ וחוסר המנוחה, לחוויות הקיץ הללו אין תחליף והן חייבות להגיע בעבודה קשה. מאחלת לילדים שלי קיצים כאלו בעלי משמעות ועשייה.
נ.ב.
נזכור כמובן את אתי ציון מטפלת בית הילדים שלנו האהובה עד כיתה ג' אך את סיפורי בית הילדים נשמור לטור אחר...

שירה ספוקויני

כאלה שבמשך השנה, עם השגרה, פשוט נדחקים הצידה או נשכחים.
ולכל המתאמצים להתרים, לכל מי שהשקיע, מגיעה התורה השקעתם ועמלתם - נתתם אחלה עבודה!
ואומנם לא עמדנו בכל הסכום המיועד,
אך אין זה משנה - הסכום שאליו הגענו בהחלט מכובד!

וזהו זה, בטח כולכם כבר סופרים את הימים,
לקראת היציאה אל החופש, לקראת ימות הקיץ, לקראת כל האירועים...
אבל חכו רק רגע, נצלו עוד קצת רגעים אחרונים.
וחוץ מזה, לפני שאתם יוצאים לחופש יש לנו עוד כמה עניינים... מוכנים??
שִׁבְת־סִנִי־פִי־ת!!
כן כן, עכשיו כבר יש בידינו את כל הפרטים - בשבת פרשת "חוקת", בדיוק בעוד עשרה ימים, ניפגש כולנו בישיבת אורות יהודה
לשבת חווייתית שכמותה עוד לא הייתה!
נאכל, נשיר, נשמח, נעבור הרבה פעילויות ויש עוד דברים שאנחנו לא מגלים - צפו להפתעות!

ואחרי שזה יקרה וסוף סוף נוכל לנשום לרווחה נהיה בשלים לקבל אלינו את החופש בשמחה!
וגם אז הישארו ערניים וצפו להפתעות
הולך להיות פה קיץ משוגע וגדוש בפעילויות...

אז יאללה, אנחנו מחכים לכם כאן ונשמח מאוד לראותכם!
אתם כבר יודעים כמה אנחנו אוהבים אתכם...

והנה שוב אנחנו כאן, לא להאמין איך שהזמן לו עובר.
עוד חודש נגמר לו, עוד חוויות שכל אחד מאיתנו צובר...
אז מה היה לנו החודש, אתם ודאי שואלים,
בלי הקדמות וסיפורים, ניגש ישר לעניינים:
את החודש פתחנו בחג השבועות,
בטקס ביכורים, זרי פרחים מהממים, ריקודים ובעיקר המון תמונות.
בתוך החג גם לא נשאתם לבדכם,
לכל שבט מערך שיעורים שאת חלקם הכינו המדריכים לכבודכם...
מקווים שהצלחתם ללמוד ולהעמיק, לגלות את התורה מעוד זוויות,
להבין שלא לומדים רק למבחנים, אפשר גם מסתם לימוד ליהנות.
וחוזרים אל השגרה שכבר מזמן לא בדיוק שגרתית,
מריחים כבר את סוף השנה, את סיומה של עוד מחצית...
אבל לפני שחותמים את שנת הלימודים ישנו עוד פרויקט אחד,
פרויקט של פעם בשנה, פרויקט חשוב במיוחד -
ההתרמות!
קיבלנו הזדמנות להכיר טובה לתנועה שלנו שאנחנו מכירים מקרוב,
הזדמנות לעזור בעצמנו לבני עקיבא לעזור לעוד הרבה אנשים ואוכלוסיות, לעשות שיהיה להם טוב.
בכסף שהתרמנו יוכלו עכשיו לסייע ולהקים עוד סניפים לעולים חדשים, אוכלוסיות חלשות וילדים בעלי צרכים מיוחדים.
יוכלו להשקיע בעוד פרויקטים חשובים,

